

Ένα δώρο

Ν.Σ.

Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις. Μόνο αυτό έγραφε το μικρό κομμάτι χαρτί μέσα στο φάκελο, μέσα στον οποίο ήταν επίσης ένα μολύβι, και λίγες κόλες χαρτί.

Η Σελήνη δεν μπορούσε να προσποιηθεί ότι δεν ήξερε σε τι αναφέρονταν αυτό το μήνυμα, όσο και να το ήθελε. Κυρίως επειδή, όντας αερικό, της ήταν αδύνατο να πει ψέματα. Αναστέναξε. Ήταν τα δέκατα-όγδοα γενέθλιά της, και επομένως είχε μόλις αποκτήσει το δέκατο-όγδοο θύμα της.

Ένας θνητός πιάνονταν κάθε φορά που έχει γενέθλια ένα αερικό. Είναι το δώρο τους προς τη γη τους, γιατί μόνο έτσι, με την μοναδική ικανότητα των θνητών να δημιουργούν τέχνη, καταφέρνει η γη τους να παραμείνει ζωντανή και ισχυρή. Τα πρώτα εννέα χρόνια της ζωής της, όταν ακόμα ζούσε στον Κόσμο των Ανθρώπων και δεν γνώριζε τι πραγματικά ήταν, τα θύματα πιάνονταν κάθε χρόνο από άλλους του είδους της, που κατοικούσαν στον Κόσμο των Αερικών, προς τιμή των παιδιών τους, που για να δυναμώσουν αναγκαστικά ζούσαν προσωρινά ανάμεσα στους θνητούς.

Φρόντιζαν να πιάνουν όποιον άνθρωπο είχε την ατυχία να κυκλοφορεί μόνος του στο δάσος. Τις περισσότερες φορές, πάντως, η αρπαγή ανθρώπων ήταν απλά αποτέλεσμα της κακής τους κρίσης. Συνήθως ήταν άνθρωποι με κάποιο ταλέντο, και ήθελαν φήμη, αναγνώριση, χρήμα. Έκαναν, λοιπόν συμφωνίες με ξωτικά (ξωτικά, αερικά, νύμφες, νεράιδες: οι θνητοί έχουν τόσες διαφορετικές ονομασίες. Πάντα το ίδιο πλάσμα είναι). Τα έβρισκαν σε σταυροδρόμια, κάτω από γέφυρες, στις όχθες λιμνών και ποταμιών, σε μέρη που ο διαχωρισμός μεταξύ του κόσμου των θνητών και

εκείνου των αερικών δεν είναι τόσο σαφής όσο συνήθως. Οι συμφωνίες με ξωτικά δεν έχουν πάντα το επιθυμητό αποτέλεσμα, και πάντα το τίμημα που πρέπει να πληρώσεις είναι βαρύ. Οι περισσότεροι θνητοί φαίνεται να το ξεχνούν αυτό, όταν κάνουν όρκο με αερικά.

Κάπως έτσι καταλήγουν θνητοί στον Κόσμο των Αερικών. Δεν φεύγουν ποτέ. Ο κόσμος αυτός τους μαγεύει, τους κάνει να ξεχνούν τον εαυτό τους. Το ξινό κρασί τους κρατά πάντα ξύπνιους, τα γλυκά, σαπισμένα φρούτα τους δίνουν παραισθήσεις, και ένα φιλί από ένα αερικό εξασφάλιζε την παντοτινή παραμονή τους.

Έτσι τιμούσαν την παράδοση τους είδους τους, ακόμα και για τα παιδιά των ξωτικών που αναγκάζονταν να ζουν τα πρώτα χρόνια της ζωής ανάμεσα στους θνητούς. Κανένα παιδί του είδους τους δεν ξεχνούσαν, και άρα ούτε η Σελήνη ξεχάστηκε ποτέ.

Όταν τους επιστράφηκε, στα εννέα της χρόνια, την υποδέχθηκαν με συμπόσια, μουσική και τραγούδια. Τότε, την είχε ξαφνιάσει. Ποτέ άλλοτε δεν είχε λάβει τόσο θερμή υποδοχή στον ανθρώπινο κόσμο. Τα παιδιά της ηλικίας της σαν να ήξεραν από πάντα ότι η Σελήνη δεν ήταν σαν αυτά : Τα δόντια της φαίνονταν πιο αιχμηρά, το χαμόγελό της πιο πονηρό. Οι τυπικές σκανταλιές της παιδικής ηλικίας ήταν πιο σκληρές όταν τις έκανε εκείνη, οι τιμωρίες πιο σοβαρές. Στο σχολείο δυσκολεύονταν, και οι δάσκαλοι «ανησυχούσαν» για την απόδοσή της. Οι «γονείς» της, θνητοί που είχαν ξεγελαστεί ώστε να νομίζουν πως η Σελήνη ήταν άνθρωπος, σαν να διαισθάνονταν κάποιες φορές ότι η κόρη τους ήταν λίγο διαφορετική, χωρίς βέβαια να μπορούν να εξηγήσουν το πως και το γιατί.

Πλέον, η Σελήνη καταλαβαίνει ότι τέτοια συμπεριφορά, δεν είναι τίποτα εκτός του φυσιολογικού για το είδος της. Η χαρά των αερικών όταν επέστρεψε ήταν για τη Σελήνη η επιβεβαίωση που χρειάζονταν, για να αποδεχθεί ότι ποτέ δεν άνηκε στον Κόσμο των Ανθρώπων, ότι η παραμονή της στον Κόσμο των Αερικών είναι το πεπρωμένο της.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, όταν χτύπησε η πόρτα της κάμαράς της κι εκείνη, περιμένοντας το γενέθλιο δείπνο της, άνοιξε την πόρτα, μόνο και μόνο για να βρεθεί αντιμέτωπη με τον φάκελο και τα περιεχόμενά του, το πρώτο της συναίσθημα ήταν απορία. Και έπειτα, θυμός.

Πουθενά στο δώρο αυτό δεν έγραφε από ποιον στάλθηκε. Μάλλον γιατί όποιος το έστειλε γνώριζε ότι η Σελήνη θα τον σκότωνε μόλις μάθαινε την ταυτότητά, για την προσβολή αυτή. Διότι μόνο προσβολή μπορεί να θεωρηθεί αυτό: Το να δώσει κάποιος σε αερικό ένα μέσο δημιουργίας τέχνης, κάτι που είναι ανθρώπινη ασχολία, κάτι που είναι παράνομο για το είδος της. Περιπτώσεις ξωτικών που ανακαλύφθηκε ότι ζωγράφιζαν ή τραγουδούσαν, ότι έγραφαν ιστορίες ή δημιουργούσαν χορογραφίες ή έφτιαχναν γλυπτά, πάντα εξορίζονταν στον Κόσμο των Ανθρώπων.

Η φύση των αερικών είναι να απολαμβάνουν την τέχνη και την ομορφιά άλλων. Ποτέ τα ίδια να είναι δημιουργοί τέχνης. Δεν τους είναι αδύνατο να δημιουργήσουν, αλλά δεν είναι στη φύση τους. Εξάλλου, η τέχνη τους, τις σπάνιες φορές που πραγματοποιείται, δεν είναι καλή, ποτέ στον βαθμό της ανθρώπινης.

«Σελήνη; Συμβαίνει κάτι;» Η φωνή της υπηρέτριάς της δεν κατάφερε να διώξει τις άσχημες σκέψεις της. Η Σελήνη δεν της απάντησε.

Έκλεισε απότομα την πόρτα του δωματίου της και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν στο σπίτι της, στην Γη των Αερικών, στον κόσμο τους. Όχι, στον κόσμο μου, σκέφτηκε. Όλα ήταν καλά. Εντάξει, όχι ακριβώς. Οι κόλες και το μολύβι ήταν ακόμα εκεί, πιασμένα στα τρεμάμενα δάχτυλά της, άρα δεν ονειρεύεται, άρα δεν ήταν όλα καλά. Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.

Κάποιος, άνθρωπος ή αερικό, ήθελε να γράψει κάτι η Σελήνη.

Γιατί; Για να με πιάσουν και να με εξορίσουν;

...Ή μήπως για να αρχίσω να γράφω ξανά, και να βασανίζω τον εαυτό μου;

Ακόμα και πριν μάθει ότι ήταν παράνομο στον κόσμο της, υπήρχε λόγος που σταμάτησε να γράφει.

Διότι όσο και να απεχθάνονταν τους ανθρώπους επειδή ποτέ δεν την αποδέχθηκαν όσο ζούσε μαζί τους, άλλο τόσο τους μισούσε επειδή γι' αυτούς ήταν τόσο εύκολο να δημιουργήσουν.

Η Σελήνη θυμάται να προσπαθεί να τους καταλάβει. Οι θνητοί με μεγάλη άνεση έγραφαν παρομοιώσεις, μεταφορές, αλληγορίες. Τους έβγαине αβίαστα να ζωγραφίσουν κάτι εκτός της πραγματικότητας, ή να φιλοτεχνήσουν ένα άγαλμα που δεν είναι καν βασιζόμενο σε πραγματικό πρόσωπο.

Τους παρατηρούσε να δημιουργούν στον κόσμο του, και έβλεπε το απλό χαμόγελο στα χείλη τους όταν εξέφραζαν τα συναισθήματά τους με την τέχνη τους. Για εκείνους ήταν βάλσαμο, παρηγοριά. «Ορίστε πως νιώθω», έλεγαν. «Ορίστε τα μεγαλύτερα μου μυστικά, οι πιο κρυφές μου επιθυμίες. Ορίστε τα αγαπημένα μου πράγματα στον κόσμο και ορίστε και οι χειρότεροί μου φόβοι. Καταλαβαίνετε;» ρωτούσαν. «Νιώθει κανένας άλλος όπως νιώθω εγώ;». Και λάμβαναν ευχαρίστηση από αυτό, από την ιδέα ότι κάποιος τους έβλεπε, και από την επιβεβαίωση πως ναι, και άλλοι ένιωθαν όπως εκείνοι, σε εξίσου μεγάλο βαθμό. Και καταλάβαιναν. Τους καταλάβαιναν.

Όταν όμως η Σελήνη το είχε προσπαθήσει, κοριτσάκι ακόμα, θυμόταν να το έβρισκε ακατόρθωτο. Ήταν ανυπόφορη, η προσπάθεια να πιάσει το μολύβι και απλά να γράψει στο χαρτί. Την πονούσε όταν ήξερε στο νου της, ξεκάθαρα, τι θέλει να γράψει, αλλά όταν πήγαινε να γράψει, τα χέρια της δίσταζαν, και οι λέξεις ποτέ δεν ήταν οι σωστές για να περιγράψουν αυτό που ήταν στο μυαλό της.

Τον πόνο αυτό δεν τον εννοεί μεταφορικά, φυσικά, όπως τον εννοούν οι άνθρωποι. Τα χέρια της έτρεμαν κάθε φορά, και η πίεση στο στέρνο της ποτέ δεν έπαυε. Ο λαιμός της σφίγγονταν και κάθε προσπάθεια να ανασάνει ήταν βίαιη. Άμα κάποιος, σπανίως, την ρωτούσε τι έγραφε, και αν όλα ήταν καλά, δεν μπορούσε να μιλήσει, μόνο τους κοιτούσε με τα μάτια θολά από τα δάκρυα μέχρι να την αφήσουν μόνη της.

Ό,τι και να έγραφε, μικρό ή μεγάλο, το έκρυβε από όλους, και ύστερα από καιρό, όταν του έριχνε μια δεύτερη ματιά έτσι ημιτελής και πρόχειρο και ακανόνιστο που ήταν, με ασυναρτησίες και περίεργη σύνταξη, το έσκιζε από τα νεύρα της και το πετούσε στα σκουπίδια. Να μην μπορέσει να το δει κανένας άλλος.

Οπότε, από τότε που σταμάτησε να ζει στον κόσμο τους, σταμάτησε να γράφει. Γνώριζε τον κίνδυνο. Στον κόσμο που βρίσκονταν τώρα, κανένας δεν περίμενε από κανέναν να δημιουργήσει κάτι, και ήταν ευγνώμων για την ελευθερία αυτή.

Και αν κάποιες φορές ένιωθε την ανάγκη να γράψει για να μοιραστεί τις σκέψεις της και να δει αν κάποιος άλλος νιώθει όπως νιώθει κι εκείνη, μπορούσε εύκολα να διαβάσει τα έργα άλλων, ανθρώπινα, και γρήγορα ξεχνούσε την δική της ανάγκη.

Όμως... βλέποντας το χαρτί και το μολύβι στα χέρια της, δεν μπορούσε να αγνοήσει αυτή την ανάγκη, όπως έκανε τόσα χρόνια. Μερικές φορές δεν συνειδητοποιείς πόσο κάτι σου λείπει παρά μόνο όταν βρίσκεται ξανά στα χεριά σου, και σε προκαλεί να το μην το αφήσεις.

Ένιωθε τη λεία επιφάνεια του χαρτιού στην παλάμη της. Στο αριστερό της χέρι, ο αντίχειράς της ψηλάφιζε την καλά ξυσμένη μύτη του μολυβιού, και η Σελήνη υποψιάστηκε ότι άμα κοιτάξει τώρα το χέρι της θα το βρει μουντζουρωμένο. Στο πάνω-πάνω μέρος της σελίδας σαν να έβλεπε ήδη τον τίτλο που θα έβαζε.

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.», μουρμούρησε, ακόμη χαμένη στις σκέψεις της.

«Τι είπες;», ρώτησε η υπηρέτριά της. Είχε ξαφνικά βρεθεί δίπλα της.

Η Σελήνη γύρισε και την κοίταξε. Είχε ξεχάσει ότι βρίσκονταν εκεί, και για πρώτη φορά παρατήρησε ότι ήταν ανήσυχη. Δεν είχε σταματήσει να κοιτάει, τα πράγματα στα χέρια της Σελήνης, τα μάτια της γουρλωμένα, και βαριανάσαινε.

Φοβάται, συνειδητοποίησε η Σελήνη. Φοβάται δύο πράγματα τόσο απλά, ένα κομμάτι χαρτί και ένα μολύβι. Πόσο περίεργο.

Και με αυτή τη σκέψη, κατάλαβε ότι είχε πάρει την απόφαση της.

«Αστήρ», της είπε, και η υπηρέτριά της επιτέλους έστρεψε το βλέμμα της από το μολύβι και το χαρτί και την κοίταξε, το πρόσωπο της χλωμό. Αυτό δεν ήταν το πραγματικό της όνομα, φυσικά, όπως και το όνομα της Σελήνης δεν ήταν πραγματικά Σελήνη. Όλα τα αερικά κρατούσαν το αληθινό όνομά τους μυστικό, και διάλεγαν άλλα ονόματα εμπνευσμένα από τη φύση.

«Ναι;», αποκρίθηκε η Αστήρ.

«Δεν θα πεις σε κανέναν απολύτως γι' αυτό το δώρο μου, σωστά;»

Δεν ήταν ερώτηση και η υπηρέτρια της το ήξερε.

Η Σελήνη υπέθεσε πως το άγριο βλέμμα που έριξε προς την Αστήρ την έκανε να καταλάβει ότι άμα την πρόδιδε και την εξόριζαν, θα φρόντιζε να έχει και η υπηρέτρια της την ίδια μοίρα, διότι απλά απάντησε «Όχι, βέβαια», με σιγανή φωνή. Η Σελήνη την πίστευε. Τα ξωτικά δεν μπορούν να λένε ψέματα.

«Ευχαριστώ», της είπε η Σελήνη, φροντίζοντας να της χαμογελάσει όσο πλατιά χρειάζεται για να φανούν τα αιχμηρά της δόντια. «Μπορείς να φύγεις τώρα από την κάμαρά μου. Να έχεις μία όμορφη νύχτα.»

Με το που έφυγε η υπηρέτρια της, Η Σελήνη κλείδωσε την πόρτα. Ακούμπησε το μολύβι και το χαρτί στο τραπέζι του δωματίου της, και έκατσε στην καρέκλα. Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.

Στον τοίχο απέναντι από το τραπέζι ήταν το μεγάλο παράθυρο του δωματίου. Οι κουρτίνες του ήταν μαζεμένες. Το φεγγάρι ήταν το μόνο πράγμα που δεν κρύβονταν από το πέπλο του σκοταδιού. Θα ήταν ο μόνος μάρτυρας, επομένως, αυτής της πράξης που επρόκειτο να κάνει. Αυτή η σκέψη κάπως καθησύχαζε τη Σελήνη. Κανένας άλλος δεν θα το μάθει. Το φως του έπεφτε στο τραπέζι και της επέτρεπε να γράψει χωρίς τη χρήση κεριού. Παίρνοντας μία βαθιά, τρεμάμενη ανάσα, φύσηξε το κερί δίπλα της για να σβήσει. Ήταν τα δέκατα-όγδοα γενέθλιά της.

Άρχισε να γράφει.

Revision #2

Created 30 May 2023 06:00:11 by Admin

Updated 28 February 2024 18:24:08 by Admin